

Η Προσευχή του Ταπεινού

/ [Παιδεία και Πολιτισμός](#)

Ήταν 1η Φεβρουαρίου του 1940 όταν έφυγε από τη ζωή ο Ζαχαρίας Παπαντωνίου, ένας από τους σημαντικούς εκπροσώπους των νεοελληνικών γραμμάτων, με πλούσιο και ευρύ έργο. Τον χαρακτήρισαν «πρίγκιπα του νεοελληνικού λόγου».

Δημοσιεύουμε ένα από τα πιο γνωστά ποιήματά του

Η Προσευχή του Ταπεινού

Κύριε, σαν ήρθεν η βραδιά σου λέω την προσευχή μου:
Άλλη ψυχή δεν έβλαψα στον κόσμο απ' τη δική μου.
Εκείνοι που με πλήγωσαν ήταν αγαπημένοι.
Την πίκρα μου τη βάστηξα· μου δίνεις και την ξένη.

Μ' απαρνηθήκαν οι χαρές. Δεν τις γυρεύω πίσω.
Προσμένω τα χειρότερα. Είν' αμαρτία να ελπίσω.
Σαν ευτυχία την αγαπώ της νύχτας τη φοβέρα.

Στην πόρτα μου άλλος δε χτυπά κανείς απ' τον αγέρα.

Δεν έχω δόξα. Είν' ήσυχα τα έργα που έχω πράξει.
Άκουσα τη γλυκιά βροχή, τη δύση έχω κοιτάξει,
έδωκα στα παιδιά χαρές, σε σκύλους λίγο χάδι,
ζευγάδες καλησπέρισα που γύριζαν το βράδυ.

Τώρα δεν έχω τίποτα, να διώξω ή να κρατήσω.
Δεν περιμένω ανταμοιβή· πολύ 'ναι τέτοια ελπίδα!
Ευδόκησε ν' αφανιστώ, χωρίς να ξαναζήσω.
Σ' ευχαριστώ για τα βουνά και για τους κάμπους που είδα.